

Arrest

nr. 73 481 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:
“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2009 werd ingediend door:

G., G. (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Erevan op 07.12.1965
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.03.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 27.09.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art.9ter te bevestigen. De noodzaak van een behandeling kan niet bevestigd worden, noch kunnen de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan beoordeeld worden in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene.

Derhalve

1) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*

of

2) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *"1.Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke Dat derhalve moet opgemerkt worden dat voornoemd bevel niet conform is aan art. 62 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waarin vermeld staat dat 'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.'"*

Het middel luidt als volgt:

"Het verzoek werd enkel afgewezen omdat uit het attest niet blijkt of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en het niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft. Dit wordt afgeleid uit het verslag van de arts adviseur.

a. Er is tegenstrijdigheid tussen het feit dat het verzoek ontvankelijk wordt verklaard en dan later ongegrond nu het medisch attest onvolledig zou zijn.

Wanneer het medisch attest onvolledig was geweest, had de aanvraag ab initio reeds onontvankelijk moeten verklaard worden.

b. Anderzijds ontkent verzoeker dat er geen verdere behandeling zou zijn meegedeeld.

Een brief van 10.05.2010 van de verpleegster van het opvangcentrum van asielzoekers te Jumet aan het OCMW bevestigt dat verzoeker op dat ogenblik sedert 03.03.2010 in behandeling is en dit voor een periode van 6 maand.

Dit document is wellicht ook overgemaakt aan verweerder.

Anderzijds stelt de beslissing dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling niet kan beoordeeld worden in het land van oorsprong of verblijf van verzoeker.

Ook dit is een element dat geen negatieve beslissing kan staven.
Het is aan de verweerder om de verweerder om te toegankelijkheid en de beschikbaarheid te beoordelen.
Verzoeker lijdt aan chronische hepatitis C.
Verweerder weet ook dat deze ziekte als dusdanig niet erkend is in het land van herkomst zodat een behandeling met steun niet mogelijk is.
Verzoeker kan derhalve niet genieten van een behandeling.
Dit maakt uiteraard ook een schending uit van art. 3 EVRM dat een onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Ondergeschikt, laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekers concrete kritiek aangaande de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat er tegenstrijdigheid is tussen het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onvankelijk werd verklaard terwijl het medisch attest onvolledig zou zijn, hetgeen had moeten leiden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

De verwerende partij merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoeker uiteraard geen belang heeft bij zijn kritiek als had zijn aanvraag onontvankelijk moeten worden verklaard, nu in casu de beslissing tot ongegrondheid wordt aangevochten en de aanvraag dus onvankelijk is.

Bovendien mist verzoekers kritiek feitelijke grondslag. Immers werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter niet ongegrond verklaard omdat het voorgelegde medische attest onvolledig zou zijn, doch wel omdat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen.

Een dergelijke beoordeling kon uiteraard niet gebeuren door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag.

Verzoekers kritiek kan dan ook niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel beweert verzoeker dat er wel degelijk een verdere behandeling zou zijn meegedeeld. Hij verwijst naar een brief van 10.05.2010 van de verpleegster van het opvangcentrum van asielzoekers te Jumet aan het OCMW waarin bevestigd zou worden dat verzoeker sinds 03.03.2010 in behandeling zou zijn - brief die niet als stuk aan het verzoekschrift wordt gevoegd -, die wellicht ook overgemaakt is aan verweerder.

Ook hier weer missen verzoekers beweringen feitelijke grondslag.

Daargelaten de vraag of een brief van een verpleegster zou volstaan om het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker nagelaten heeft voormelde brief bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter te voegen. Evenmin heeft verzoeker later als aanvulling op zijn aanvraag een kopie van deze brief overgemaakt.

Het schrijven waarnaar verzoeker thans voor het eerst in zijn verzoekschrift verwijst bevindt zich aldus niet in het administratief dossier zodat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid er bij de beoordeling van verzoekers aanvraag geen rekening mee hebben kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het is dus kennelijk verzoeker die onzorgvuldig heeft gehandeld en nagelaten heeft de door hem ingediende aanvraag te actualiseren.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat ook verzoekers kritiek als zou ten onrechte de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling van verzoeker in het land van herkomst niet worden onderzocht, niet worden aangenomen.

Artikel 9ter §1 bepaalde als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor z'n leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandelingswijze wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)
Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het medisch dossier van verzoeker heeft onderzocht, doch dat diende te worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde medische informatie niet toelaat om het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen. De noodzaak van een behandeling kan volgens de ambtenaar-geneesheer niet bevestigd worden, noch de beschikbaarheid ervan in het land van oorsprong.

De ambtenaar-geneesheer heeft immers vastgesteld dat er betreffende de aandoeningen van de verzoekende partij sinds mei 2009 geen gegevens meer beschikbaar zijn over de ernst, noch over de evolutie of over de eventuele behandeling, gezien verzoeker enkel attesten had voorgelegd waaruit blijkt dat een behandeling nog niet werd opgestart.

Gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer dat het risico in de zin van artikel 9ter niet kan worden bevestigd, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid diende dan ook niet te motiveren aangaande het al dan niet voorhanden zijn van de noodzakelijke medische behandelingen.

Verzoeker maakt met zijn kritiek geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

"Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (...)

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling." (R.v.V. nr. 15.879 dd. 15.09.2008)

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen.

Terwijl, in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, er moet worden op gewezen dat de rechter in vreemdelingenzaken optreedt als annulatierechter en een administratieve beslissing aan de wet toetst, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag ongegrond was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 inclusief.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar ze volgens het verslag van de arts-adviseur nagelaten heeft voldoende medische informatie over te maken om toe te laten de ernst, de evolutie en de eventuele behandeling van de aandoening te beoordelen, bij gebreke aan gegevens sinds mei 2009. De bestreden beslissing stelt dat de onvolledigheid van de overgemaakte informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 22 juli 2009 haar aanvraag ingediend. Hierbij maakte ze twee medische attesten over: één van 6 april 2009 van dokter V.R. (centrum inwendige geneeskunde) met een bloedresultaat, een uitslag van het klinisch laboratorium van het St-Elisabethziekenhuis en één medisch attest van 25 mei 2009 van dokter B.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet op basis waarvan de aanvraag werd ingediend, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij na het indienen van haar aanvraag, haar situatie niet heeft geactualiseerd en geen enkel medisch attest meer heeft overgemaakt. De verzoekende partij betwist of weerlegt dit gegeven niet. Derhalve is het besluit dat steunt op het advies van de arts-adviseur – met name dat “Uit het verslag van de arts-adviseur van 27.09.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art.9ter te bevestigen. De noodzaak van een behandeling kan niet bevestigd worden, noch kunnen de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan beoordeeld worden in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene. Derhalve 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vemedederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).” – niet kennelijk onredelijk en werd de bestreden beslissing genomen op basis van een juiste feitenvinding die steun vindt in het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het feit dat de aanvraag ontvankelijk is verklaard en later ongegrond terwijl de ongegrondheid steunt op een onvolledig medisch attest, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers is het onderzoek naar de ontvankelijkheid de formele benadering van het verzoek, met name of een medisch attest is voorgelegd naast het overmaken van de andere gegevens die wettelijk voorzien zijn in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij het indienen van de aanvraag was het attest recent en volledig. Nadien worden de attesten verouderd indien na een ruime tijdsperiode de verzoekende partij nalaat haar medische situatie te actualiseren. Het komt de aanvrager toe alle gegevens betreffende zijn medische aandoening die nuttig zijn over te maken aan het bestuur en inlichtingen te verstrekken over het actueel karakter. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat anno 2011 de overgemaakte gegevens die betrekking hebben op de periode voor juni 2009, nog actueel zijn. Het komt de verzoekende partij toe aan te tonen dat een behandeling nog steeds noodzakelijk is. Zij liet na dit te doen en kan de verwerende partij haar eigen nalatigheid niet verwijten. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat een brief van 10 mei 2010 van de verpleegster van het opvangcentrum voor asielzoekers te Jumet waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij op dat ogenblik sedert 3 maart 2010 in behandeling was voor een periode van zes maanden, aan de verwerende partij werd overgemaakt en de verzoekende partij toont dit evenmin aan.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts zet de verzoekende partij in het middel uiteen dat de voorgaande grieven een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Evenwel blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoekende partij niet de minste aanwijzingen heeft gegeven betreffende de actualiteit van haar ziekte en evenmin heeft aangetoond dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog een medische aandoening had. Een louter blote bewering toont geen schending van artikel 3 EVRM aan. Dit onderdeel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het *“beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij merkt vooreerst op dat de omschrijving van een 'rechtsregel' als "het beginsel van behoorlijk bestuur" als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Bovendien beperkt verzoeker er zich in zijn bijzonder summier omschreven middel toe om te stellen dat het 'evident' is dat hij een aanvraag heeft ingediend die van levensbelang is.

Verzoeker verduidelijkt evenwel niet op welke wijze deze beschouwingen van aard kunnen zijn om te besluiten tot 'onbehoorlijk bestuur'.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde 'rechtsregel' zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl verzoeker al evenmin kan bekritisieren dat de bestreden beslissing werd genomen meer dan twee jaar na de aanvraag op basis van een medisch attest dat meer dan twee jaar oud zou zijn.

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt is het verzoeker die nagelaten heeft om recentere medische stukken te overhandigen aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Overigens kan verzoekers kritiek aangaande de termijn waarbinnen de bestreden beslissing werd genomen niet leiden tot de nietigverklaring van die beslissing, nu er geen wettelijke bepaling is die voorschrijft dat een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter binnen een bepaalde termijn genomen dient te worden.

Terwijl verzoeker met zijn summier geformuleerde kritiek als is het advies van de ambtenaar-geneesheer gegeven zonder dat hij de persoon ook maar enigszins heeft gezien, geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster

bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer, en rekening houdend met alle elementen van verzoekers dossier een beslissing heeft genomen tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter. Het tweede middel kan niet worden aangenomen. “

2.2.3. Waar de verzoekende partij onder de hoofding “2. Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.” aanvoert dat “Verzoeker [...] een aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet [heeft] ingediend. Het is evident dat hiermee een aanvraag wordt ingediend die van levensbelang is gelet op de aard van het verzoek. Er wordt meer dan 2 jaar gewacht op een beslissing en in deze beslissing wordt dan enkel gesteld dat het dossier blijkbaar onvolledig is of de stukken laten niet toe een beslissing te nemen. Wanneer verweerder zich steunt op een advies van een arts dan is het evident dat deze arts zijn advies ook degelijk ondersteunt. In casu geeft de arts een advies over de toestand van een persoon en zijn mogelijke behandeling zonder dat hij deze persoon ook maar enigszins heeft gezien. Dit geldt des te meer nu dit advies meer dan twee jaar na de aanvraag is ingediend en op basis van een medisch attest dat ook reeds meer dan 2 jaar oud is.”, laat zij na uit een te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden welk rechtsbeginsel de verzoekende partij geschonden acht.

Dit middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN